

Otočila se a z místa přejela pohledem celou ulici.

Neměla tu co dělat. Věděla to. Ale prostě si nemohla pomoci.

Zvědavost ji konečně překonala a s přitažlivostí tohoto místa bylo zrovna dneska příliš těžké bojovat. Protože už s ní bojovala. Usilovně. Každíčkový den svého života.

I když věděla, co by s ní mohl návrat udělat. I když věděla, jak za to možná zaplatí. Ale než si uvědomila, co dělá, už se přemluvila, ospravedlnila si před sebou všechny důvody, proč by sem *měla* přijít. Namluvila si, že jí možná pomůže, když to tu znovu uvidí.

Tenhle dům. Že jí to možná po tak dlouhé době umožní nějak to uzavřít. Uzavřít. Co chce komu namluvit? V duchu se zasmála. Nic z toho se nikdy neuzavře, ne doopravdy. Zničilo jí to život. Podrazilo jí to nohy. A něco z toho si zavinila sama.

Přesto – čemu uškodí vrátit se sem, jen jedinkrát? – usoudila předtím.

Jenže teď, když už tady byla, si nebyla tak jistá. Zachvěla se a přitáhla si bundu až k bradě, aby se ubránila chladu, jak den zvolna přecházel do noci.

Stmívalo se a tomu byla ráda. Protože jinak by sem nepřicházela tak statečně. Nechtěla by riskovat, že ji někdo uvidí.

Jenomže kdo by ji poznal? Koneckonců uplynulo dvacet let. Na den dvacet let, říkala si, zahleděná do blikajícího světla nad sebou, kde se rozsvěcely poliční lampy. Bylo jí příjemné, že se může ukrývat ve stínu, když teď přirozené světlo začínalo mizet.

A to byla opravdu hloupost. Nedokázat se zbavit pocitu viny, jež v sobě měla. Pocitu viny z toho, že se sem vrací. Jako by udělala něco opravdu špatného. Něco moc zakázaného. Náhodný kolemjdoucí by nic takového nepozoroval. Viděl by jen někoho, kdo jde ulicí. Jen ženu na nenucené večerní procházce. Jenže na tom, že tu je, nic nenuceného není, připomněla si. Vrátila se sem z nějakého důvodu. Za určitým cílem.

Přejela pohledem řadu domů lemujících ulici, pátrala po něčem známém. Nevěděla, co přesně hledá, aby získala nějaké jasno. Protože když už tu byla, pochopila, že klidu nedosáhne. Nic se neuzavře.

Ucítila, jak se jí zrychluje tep. Pak svírání na hrudi. Když už, pak příchod sem působil úplně opačně a znovu ji rozrušil. Přinesl zpět vzpomínky, jež se celý život snažila pohřbít.

Přesto automaticky pokračovala v chůzi, kladla nohu před nohu a nutila se nezastavovat. Celou dobu se silou vůle snažila rozpomenout na něco známého. Na cokoli. Úhledné řady pěkných předzahrádek, které měla před očima, kvetly naplno. Ke každému domu se klikatily úzké příjezdové cesty.

Nahlédla do každého okna, které mījela. Jen letmý pohled v naději, že za záclonami zachytí známku života. Zpozoruje známou tvář. Ale patrně už tu nebyl nikdo, koho tenkrát znala. Nikdo, kdo by ji teď po-

znal. A v leckterém ohledu věděla, že i tohle pomůže. Protože svět se pohnul dál. Díkybohu. Lidé se pohnuli dál. Konečně. Dokonce i jí se podařilo pohnout se dál. Nakonec. Ačkoliv to nebylo snadné.

Ocitla se u předposledního domu v ulici a zkameněla. Pohled na něj ji málem srazil na kolena. Pocit tak nečekaný, tolikrát znásobený, až to působilo jako rána pěstí. Vnímala všechno se zatajeným dechem. Očekávala neudržovanou, přerostlou zahradu, trávu trčící o půl metru výš než před ostatními domy v ulici, nepěstěnou, nemilovanou. Rozbitou zrezivělou pračku vedle domovních dveří; kulatá stříbrná dvířka vyvrácená z pantů a za nimi otevřený buben s nahromaděnou vodou.

Přiměla se k pomalému, hlubokému nádechu, aby si zklidnila rychle bušící srdce. Ruce zaťaté v pěsti se jí zpotily, jak visely volně podél boků. A zčistajasna to zase přišlo.

Zírala na dřevěné okenní rámy s oprýskaným nátěrem, jenž odpadával v kusech. A pamatovala si, jak snadno pronikal tenkými skleněnými tabulkami chlad. Jak se jí někdy vlasy houपालy v průvanu, který fičel domem. Jak ji někdy bolelo za krkem od toho, jak strnule seděla, promrzlá chladem. Venku bylo často tepleji než v domě, kde se nalézala.

Zamžikala a letmá vzpomínka pominula. Změna nastala, když jí došlo, že se znovu ocitla v téhle chvíli. V současnosti.

Omšelý, unavený dům už před ní nestál. Oprýskaná omítka zmizela, byla tu bílá s drobnými skvrnkami. Dřevěná okna nahradila moderní, antracitově šedá. Zahrada úhledná a upravená, pečlivě ošetřované květinové záhony v květu a plné barev. Dům působil útulně a přívětivě. A byla si vědoma, že by jí to mě-

lo uklidňovat. Že by jí to mělo přinášet pocit úlevy. Přesto jí v žaludku dál vířil smutek.

Pak zatajila dech, protože v patře se rozsvítilo. A ona sledovala, jak místností, která kdysi bývala hlavní ložnicí, prochází lidská silueta. Než světlo znovu zhaslo a uvrhlo dům zpátky do tmy.

O několik trýznivě dlouhých minut později nastal pohyb v přízemí. Místnost přejel stín. Rozsvítilo se další světlo.

Tehdy si vzpomněla na *ni*. Představila si ji tam uvnitř, úplně samotnou, jak se ještě pořád po tolika letech škvíří, a napadlo ji, jestli si na ni někdy také vzpomene? Potom co ji odvrhla.

Potom co ji od sebe odřízla.

Lhářko. Lhářko. Lhářko.

To obvinění bylo ještě i teď čerstvé a palčivé. Jako zubatý nůž v jejím zlomeném srdci. Ucítla na obličejí něco mokrého a uvědomila si, že pláče – nevšimla si slz, dokud nezačaly kanout. Pěsti měla podél boků pevně zaťaté. A uvnitř to cítila. Rostl v ní hněv, divoký a zuřivý. Kvůli všemu, čím si prošla, a všemu, co jí udělali.

Vůbec sem neměla chodit.